

Nicholas Sparks

Message in a Bottle

De brief

Een fles op het strand met een liefdesbrief erin
leidt tot een zoektocht die Theresa's leven
voorgoed zal veranderen



WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
IN ASSOCIATION WITH BEL-AIR ENTERTAINMENT A TIG PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH DI NOVI PICTURES
KEVIN COSTNER ROBIN WRIGHT PENN "MESSAGE IN A BOTTLE" JOHN SAVAGE ILLEANA DOUGLAS ROBBIE COLTRANE AND PAUL NEWMAN
EDITED BY STEVEN WEISBERG PRODUCED BY JEFFREY BEECROFT DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY CALEB DESCHANEL, A.S.C. MUSIC BY GABRIEL YARED BASED ON THE NOVEL BY NICHOLAS SPARKS
SCREENPLAY BY GERALD DIPEGO PRODUCTION DESIGNER DENISE DI NOVI EXECUTIVE PRODUCERS JIM WILSON KEVIN COSTNER DIRECTED BY LUIS MANDOKI

ISBN 978-90-225-8564-1
ISBN 978-90-003-2527-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Message in a Bottle*
Vertaling: Anneke Goddijn en Fien Volders
Omslagontwerp: DPS design en prepress studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © 2013 Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 1998 Nicholas Sparks
Published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.
Nederlandstalige uitgave © 2013 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Miles en Ryan

Proloog

De fles werd overboord gegooid op een warme zomeravond, een paar uur voordat het begon te regenen. Zoals alle flessen was hij kwetsbaar en zou hij breken zodra hij vanaf enkele decimeters hoogte op de grond viel. Maar behoorlijk verzegeld en te water gelaten zoals deze, werd het een van de zeewaardigste voorwerpen die je je kon voorstellen. Hij dobberde ongedeerd door orkanen en tropische stormen heen en danste op de gevaarlijkste getijdenstroom. Op een bepaalde manier vormde hij de ideale bergplaats voor de boodschap die hij bevatte, een boodschap die was verstuurd om een belofte in te lossen.

Zoals dat gaat met flessen die aan de grillen van de oceaan worden prijsgegeven, was zijn koers onvoorspelbaar. De wind en de stroming spelen een belangrijke rol bij de koers van een fles, en door stormen en wrakhout kan hij ook van richting veranderen. Nu en dan blijft er een fles in een visnet haken om kilometers ver in tegenovergestelde richting te worden meegesleept. Het gevolg is dat twee gelijktijdig in zee geworpen flessen elk op een ander continent kunnen aanspoelen, en zelfs elk aan een andere kant van de aardbol. De route van een fles is niet te voorspellen en dat is een deel van het mysterie.

Zolang er flessen bestaan, heeft dat mysterie mensen beziggehouden en een aantal van hen heeft getracht er meer over te weten te komen. In 1929 probeerde een groep Duitse wetenschappers de zee-reis van één bepaalde fles te traceren. Hij was te water gelaten in de Indische Oceaan en bevatte een briefje met het verzoek aan de vinder om de plek waar hij was aangespoeld te noteren en hem terug

in zee te gooien. Rond 1935 was hij de wereld rondgereisd en had tegen de dertigduizend kilometer afgelegd, de langste afstand die officieel kon worden vastgesteld.

Boodschappen in flessen staan al eeuwenlang in de annalen opgetekend en er zijn beroemde namen uit de geschiedenis in te vinden. Benjamin Franklin bijvoorbeeld gebruikte halverwege de achttiende eeuw flessen met briefjes om basisgegevens over de oostelijke kuststromen te verzamelen; informatie die tot op de dag van vandaag wordt benut. Zelfs nu nog gebruikt de Amerikaanse marine flessen om gegevens omtrent getijden en stromingen te verzamelen en dikwijls ook om de richting van olievlekken op te sporen.

De beroemdste boodschap aller tijden betreft een jonge zeeman, Chunosuke Matsuyama, die in 1784, nadat zijn schip was vergaan, zonder voedsel of water op een koraalrif was gestrand. Voor zijn dood kerfde hij het verslag van wat hem was overkomen in een stukje hout en stopte dat in een fles. Honderdvijftig jaar later, in 1935, spoelde de fles aan bij het Japanse kustplaatsje waar Matsuyama was geboren.

Maar de fles in dit verhaal, die op een warme zomeravond in zee werd gegooid, bevatte geen boodschap over een schipbreuk en werd evenmin gebruikt om de oceaan in kaart te brengen. Hij bevatte wel een bericht dat het leven van twee mensen, die elkaar anders nooit waren tegengekomen, totaal zou veranderen. Daarom zou je het een door het lot beschikte boodschap kunnen noemen. De fles dobberde op de straffe wind uit een hogedrukgebied boven de Golf van Mexico zes dagen lang langzaam in noordoostelijke richting. De zevende dag ging de wind liggen en koerste de fles pal naar het oosten, tot hij ten slotte in de golfstroom terecht kwam waar hij snelheid maakte en meer dan honderd kilometer per dag in noordelijke richting aflegde.

Tweeënhalve week na zijn tewaterlating volgde de fles nog steeds de golfstroom. De zeventiende dag bracht een nieuwe storm, dit keer boven het midden van de Atlantische Oceaan, wind uit het oosten mee die sterk genoeg was om de fles uit de golfstroom te verjagen, waarna hij in de richting van New England begon te drijven. Zonder de stuwkracht van de golfstroom verloor de fles snelheid en zigzagde vijf dagen lang in verschillende richtingen onder de kust

van Massachusetts, tot hij in het visnet van John Hanes bleef haken. Hanes ontdekte de fles tussen honderden spartelende baarzen en gooide hem terzijde terwijl hij zijn vangst inspecteerde. Het lot besliste dat de fles niet brak, maar prompt werd vergeten en de rest van de middag en het begin van de avond, toen de boot naar Cape Cod terugvoer, op de voorplecht bleef liggen. Om halfnegen die avond, toen de boot veilig en wel in de baai lag, struikelde Hanes over de fles toen hij een sigaret aan het roken was. Omdat de zon al onderging, pakte hij de fles op om hem goed te bekijken. Maar hij zag er niets bijzonders aan, gooide hem zonder pardon overboord en zorgde er zo voor dat de fles bij een van de vele gehuchten langs de baai zou aanspoelen.

Dat gebeurde echter niet direct. De fles dreef een paar dagen heen en weer, alsof hij aarzelde alvorens zijn koers te bepalen, en spoelde uiteindelijk aan op een strand bij Chatham. Daar kwam na 26 dagen en 738 mijl een einde aan zijn reis.

1

Er stond een koude decemberwind, en Theresa Osborne sloeg haar armen over elkaar terwijl ze uitkeek over het water. Toen ze was aangekomen, hadden er nog wat mensen langs het strand gelopen, maar geschrokken van de bewolking waren ze inmiddels al lang en breed verdwenen. Nu was ze er alleen en nam de omgeving in zich op. De oceaan, die de kleur van de lucht weerspiegelde, leek vloeibaar ijzer, en de golven kwamen gestadig aanrollen op de kust. Zwarte wolken daalden langzaam neer en de mist die steeds dichter werd, begon de horizon aan het oog te onttrekken. Op een andere plek en een ander tijdstip zou ze de indrukwekkende schoonheid om haar heen hebben ervaren, maar terwijl ze daar op het strand stond, besepte ze dat ze niets voelde. Het leek alsof ze er niet werkelijk aanwezig was, alsof alles maar een droom was.

Vanochtend was ze hiernaartoe gereden, maar ze herinnerde zich nauwelijks iets van de rit. Toen ze het besluit had genomen om te gaan, was ze van plan geweest te blijven overnachten. Ze had alles geregeld en zich zelfs verheugd op een rustige avond buiten Boston, maar de aanblik van de kolkende, ziedende oceaan benam haar de lust om te blijven. Zodra ze klaar was, zou ze terugrijden naar huis, hoe laat het ook werd.

Toen ze ten slotte klaar was, liep Theresa langzaam in de richting van het water. Onder haar arm droeg ze een tas die ze die ochtend zorgvuldig had gepakt, erop lettend dat ze niets vergat. Ze had niemand verteld wat erin zat of wat ze die dag ging doen. In plaats daarvan had ze gezegd dat ze kerstinkopen ging doen. Het was een prima excuus, en hoewel ze zeker wist dat ze het zouden hebben be-

grepen als ze de waarheid had verteld, wilde ze dit tochtje met niemand delen. Het was met haar alleen begonnen en zo wilde ze het ook beëindigen. Theresa slaakte een zucht en wierp een blik op haar horloge. Weldra zou het vloed worden, en dan zou ze helemaal gereed zijn. Ze vond een gerieflijk plekje op een duin waar ze in het zand ging zitten en haar tas opendeed. Ze doorzocht de tas en vond de envelop die ze nodig had. Ze haalde diep adem en maakte hem toen langzaam open.

De envelop bevatte drie zorgvuldig opgevouwen brieven, die ze talloze keren had herlezen. Ze hield ze voor zich uit en staarde ernaar.

Er zat nog meer in de tas, hoewel ze zich daar nog niet mee wilde bezighouden. In plaats daarvan bleef ze naar de brieven kijken. Hij had ze met een vulpen geschreven en verscheidene vlekken gemaakt waar de pen had gelekt. Het briefhoofd, met de afbeelding van een zeilschip in de rechterbovenhoek, was gaandeweg verkleurd en verwaagd. Ze wist dat de woorden op een dag onleesbaar zouden zijn, maar hopelijk zou ze na vandaag niet meer zo vaak de behoefte voelen ze te zien.

Toen ze klaar was, schoof ze ze net zo behoedzaam als ze ze eruit had gehaald in de envelop terug. Nadat ze de envelop in de tas had gestopt, keek ze weer uit over het strand. Vanwaar ze zat, kon ze de plek zien waar het allemaal was begonnen.

Ze was bij het aanbreken van de dag gaan joggen, herinnerde ze zich, en ze kon zich die zomerochtend helder voor de geest halen. Het was het begin van een mooie dag. Ze nam de wereld om haar heen in zich op en luisterde naar het schrille gekrijs van de sterren en het rustige kabbelen van de golven op het zand. Hoewel ze vakantie had, was ze vroeg opgestaan om ongestoord te kunnen hardlopen. Binnen enkele uren zou het strand afgeladen zijn met toeristen die op hun handdoek in de hete zon van New England lagen te bakken. Het was in die tijd van het jaar altijd druk op Cape Cod, maar de meeste vakantiegangers sliepen uit, en zij genoot ervan over het harde gladde zand te rennen dat bij eb was drooggefallen.

In tegenstelling tot de voetpaden thuis was het zand precies veerkrachtig genoeg; ze wist dat haar knieën geen pijn zouden doen, zoals soms na het lopen over de verharde wegen.

Ze had altijd van joggen gehouden, een gewoonte die ze had overgehouden aan de veldloop en atletiek op de middelbare school. Hoewel het haar niet meer om de prestatie ging en ze haar tijden nog maar zelden bijhield, verschaftte hardlopen haar tegenwoordig de schaarse ogenblikken waarop ze met haar gedachten alleen kon zijn. Ze beschouwde het als een vorm van meditatie en daarom deed ze het in haar eentje. Ze had nooit begrepen waarom mensen in groepen wilden joggen.

Hoeveel ze ook van haar zoon hield, ze was blij dat Kevin niet bij haar was. Moeders moeten er van tijd tot tijd even tussenuit en ze verheugde zich erop het hier rustig aan te doen. 's Avonds niet voetballen of zwemmen, geen geschal van MTV op de achtergrond, geen huiswerk waarmee ze moest helpen, niet in het holst van de nacht wakker worden omdat hij kramp in zijn benen kreeg. Ze had hem drie dagen geleden op het vliegtuig gezet naar zijn vader – haar ex – in Californië, en pas toen ze erop had aangedrongen, had Kevin haar omhelsd en afscheid genomen. 'Sorry mam,' zei hij, terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg en haar kuste. 'Ik hou van je. Ga me niet te erg missen, hè?' Toen draaide hij zich om, gaf zijn ticket af en stapte zonder om te kijken in.

Ze nam het hem niet kwalijk dat hij haar bijna meteen uit zijn hoofd zette. Met zijn twaalf jaar was hij in de fase dat het ondenkbaar was om je moeder in het openbaar een zoen te geven. Bovendien werd hij door andere zaken in beslag genomen. Sinds vorig jaar Kerstmis had hij naar deze reis uitgekeken. Zijn vader en hij zouden naar de Grand Canyon gaan, daarna een week op een vlot de rivier de Colorado afzakken en ten slotte doorreizen naar Disneyland. Het was de droomreis van ieder kind en ze was blij voor hem. Hoewel hij zeker zes weken zou wegblijven, wist ze dat het goed zou zijn voor Kevin om die tijd met zijn vader door te brengen.

David en zij stonden sinds hun scheiding drie jaar geleden op redelijk goede voet met elkaar. Hij mocht dan geen geweldige echtgenoot zijn geweest, maar voor Kevin was hij wel een goede vader. Hij vergat nooit een verjaardags- of kerstcadeau te sturen, belde elke week op en reisde jaarlijks het hele land door om een paar weken met zijn zoon te kunnen doorbrengen. En dan waren er natuurlijk de wettelijk toegewezen perioden: zes weken in de zomer,

om het jaar met Kerstmis, en met de paasvakantie als Kevin een week vrij had van school. Annette, Davids nieuwe vrouw, had haar handen vol aan de baby, maar Kevin was erg op haar gesteld en hij was nog nooit boos of met een verwaarloosd gevoel thuisgekomen. Integendeel, hij was doorgaans opgetogen over zijn logeerpartij en het plezier dat hij had gehad. Soms voelde ze een steek van jaloezie, maar die verborg ze ter wille van Kevin.

Nu, op het strand, liep ze met een matig gangetje. Deanna wachtte met het ontbijt tot ze terug zou komen; Theresa wist dat Brian al weg was en ze verheugde zich erop haar te zien. Het was een ouder stel, beiden tegen de zesting, maar Deanna was haar beste vriendin.

Deanna was hoofdredacteur van de krant waar Theresa werkte en kwam met haar man Brian al jaren naar Cape Cod, waar ze altijd hun intrek in het Fisher House namen. Toen Deanna hoorde dat Kevin het grootste deel van de zomer naar zijn vader in Californië ging, had ze erop aangedrongen dat Theresa ook zou komen.

‘Brian gaat elke dag golfen en ik zou je gezelschap erg op prijs stellen,’ had ze gezegd. ‘En wat zou je trouwens anders gaan doen? Je moet af en toe eens de stad uit.’

Theresa wist dat ze gelijk had en na een paar dagen bedenktijd stemde ze toe.

‘Ik ben dolblij,’ zei Deanna met een triomfantelijke glimlach. ‘Je zult het er enig vinden.’

Theresa moest toegeven dat het er aangenaam vertoeven was. Het Fisher House was een fraai gerestaureerde kapiteinswoning op de rand van een steile rots met uitzicht over Cod Bay, en toen ze het in de verte zag opdoemen vertraagde ze haar tempo tot een sukkeldrafje. In tegenstelling tot andere joggers die hun snelheid aan het eind graag verhogen, gaf zij er de voorkeur aan het dan juist wat kalmer aan te doen. Op haar zesendertigste herstelde haar lichaam zich niet meer zo snel als vroeger.

Terwijl haar ademhaling tot rust kwam, bedacht ze hoe ze de rest van de dag zou doorbrengen. Ze had voor haar vakantie vijf boeken meegebracht die ze het afgelopen jaar al had willen lezen. Het leek wel of er nooit meer genoeg tijd was. Om te beginnen was er Kevin met zijn onuitputtelijke energie; verder het huishouden en vooral de eeuwige stapel werk op haar bureau. Als columnist van het pers-

bureau van de *Boston Times* stond ze onder constante druk om drie artikelen per week in te leveren. De meesten van haar collega's dachten dat ze het helemaal gemaakt had – even driehonderd woorden tikken en de rest van de dag vrij – maar zo zat het niet. Het was heus niet zo eenvoudig om telkens weer met iets nieuws op het gebied van ouderschap op de proppen te komen, vooral niet als ze bij het persbureau wilde blijven werken. Haar column 'Hedendaags ouderschap' verscheen in zestig kranten over het hele land, hoewel de meeste maar een paar van haar columns in een bepaalde week plaats-ten. En aangezien de aanbiedingen van het persbureau pas anderhalf jaar geleden waren begonnen en zij voor de meeste kranten een nieuwkomer was, kon ze zich geen enkele vrije dag veroorloven. In de meeste kranten is buitengewoon weinig ruimte voor columns en er waren honderden columnisten die op die plekjes aasden.

Theresa liep nu in wandeltempo en bleef staan toen er een Kaspische stern boven haar hoofd cirkelde. Het was benauwd, en ze veegde het zweet van haar gezicht. Ze haalde diep adem, hield die een ogenblik vast, en ademde uit voordat ze over het water uitkeek. Omdat het nog vroeg was, had de oceaan een donkere, grauwe tint, maar dat zou veranderen zodra de zon wat hoger stond. Het zag er aantrekkelijk uit. Even later trok ze haar schoenen en sokken uit en liep het water in om de golfjes om haar voeten te laten kabbelen. Het water was verfrissend, en ze bleef een paar minuten heen en weer lopen. Plotseling was ze blij dat ze de afgelopen maanden de tijd had genomen om een aantal extra columns te schrijven, zodat ze deze week het werk uit haar hoofd kon zetten. Ze kon zich de tijd niet heugen dat ze niet achter de computer had gezeten, geen vergadering of deadline in het vooruitzicht had gehad; het was een bevrijdend gevoel eens even van kantoor weg te zijn. Het leek bijna alsof ze haar eigen lot weer kon bepalen, alsof ze voor het eerst de wijde wereld introk.

Als ze thuis was gebleven, zou ze natuurlijk allerlei klusjes hebben aangepakt. De badkamer moest worden geverfd en opgeknapt, de spijkergaten in de muren moesten worden gevuld, en de rest van het appartement kon ook wel een lik verf gebruiken. Een paar maanden geleden had ze wat verf gekocht, handdoekenrekjes en deurknoppen, en een nieuwe spiegel, plus het benodigde gereedschap, maar ze

had de verpakkingen niet eens opengemaakt. Het werd steeds opgeschoven naar het volgende weekend, hoewel de weekenden dikwijls even druk bezet waren als haar werkdagen. De spullen die ze had aangeschaft, stonden nog steeds in de tassen waarin ze ze had meegekregen achter de stofzuiger, en telkens als ze de kastdeur opendeed, leken ze de spot te drijven met haar goede voornemens. Misschien, als ze weer thuis was, bedacht ze.

Ze draaide haar hoofd om en zag een eind verderop een man staan. Hij was ouder dan zij, een jaar of vijftig schatte ze, en hij had een diepgebruind gezicht alsof hij hier het hele jaar woonde. Hij leek zich niet te bewegen, stond gewoon in het water dat hij om zijn benen liet spoelen, en ze zag dat hij zijn ogen dicht hield, alsof hij van de schoonheid van de wereld genoot zonder die te hoeven zien. Hij droeg een verschoten spijkerbroek met de pijpen opgerold tot zijn knieën en een makkelijk hemd dat los over zijn broek hing. Terwijl ze hem gadesloeg, wenste ze plotseling dat ze iemand anders was. Hoe zou het zijn om zorgeloos langs het strand te zwerven, om dagelijks naar een rustige plek te komen, ver weg van de drukte en bedrijvigheid van Boston en genoeg te nemen met wat het leven te bieden had?

Ze liep een eindje verder het water in en bootste de man na, in de hoop hetzelfde te ervaren als hij. Maar toen ze haar ogen dichtdeed, kon ze alleen maar aan Kevin denken. Ze zou dolgraag meer tijd met hem willen doorbrengen en in elk geval meer geduld met hem hebben als ze samen waren. Ze wilde dat ze met Kevin kon zitten praten of Monopoly spelen of desnoods tv-kijken zonder het gevoel dat ze moest opspringen om iets belangrijkers te doen. Soms voelde ze zich een bedriegster als ze Kevin voorhield dat hij op de eerste plaats kwam en dat familie het belangrijkste in zijn leven was.

Maar de moeilijkheid was dat er altijd wel iets te doen was. De vaat wassen, de badkamer schoonmaken, de kattenbak verschonen; de auto had een beurt nodig, de was moest worden gedaan en rekeningen moesten worden betaald. Hoewel Kevin flink in het huishouden hielp, had hij het bijna even druk als zij met zijn school, zijn vrienden en al het andere. Tijdschriften verdwenen ongelezen in de vuilnisbak, brieven bleven ongeschreven, en bij tijden, zoals nu, vreesde ze dat het leven haar door de vingers glipte.